

Станко Нацев

БЯЛАТА ЦАРИЦА

София, 2011

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Станко Нацев, автор, 2011

© Евгения Нацева, художник на корицата, 2011

© Издателство „Изток-Запад“, 2011

ISBN 978-954-321-854-7

Станко Нацев

БЯЛАТА ЦАРИЦА

Съдържание

НОНА И ЛЯТОТО	7
РОМЕО И ЖУЛИЕТА ОТ ВРЪБНИЦА.....	14
БЯЛАТА ЦАРИЦА	18
СУПАТА НА ШВЕЙК	28
БОКАЛЪТ НА ЧЕЗАРЕ БОРДЖИЯ.....	31
„MADE IN CHINA“	39
КАКТУСЪТ.....	42
ЕДНА ГОЛЯМА ЛЮБОВ.....	51
НЕДОПУШЕНАТА ЦИГАРА.....	58
ИТАКОЛОМИТ	65
СЪБЛАЗНИТЕЛКАТА.....	73
ГОРДИЯТ	79
МЕДАЛЪОНЪТ	81
АСПАЗИЯ	86
ЕМАНУИЛ.....	90
АНТИМОН, БИСМУТ ИЛИ НЕЩО ДРУГО.....	94
ЛИЛАВИЯТ ШАЛ	100
РАЗДРУСВАЙ ЖИВОТА	104

ПАРФЮМ ОТ ПЯСЪК.....	111
ВАЗА С РОЗА	116
БАРОНЕСАТА	123
ШАРАНИТЕ	136
МИСИС ФРЮЛИНГ	142
ЖЕНАТА НА КЕРКЕНЕЗОВ	148
БЯЛ ОБЛАК.....	154
ГРАПАВ ЕЗИК	160
МЪЖЪТ НА ТОТКА	165
РАНЧА.....	168
СТЪПКАНА ТРЕВА	173
АБИТУРИЕНТСКИ БАЛ	174
ИГРА	175
СЪСТРАДАТЕЛНАТА МАГДАЛЕНА	176
УЛИЦАТА НА РАЗСЪБЛЕЧЕНИТЕ ЖЕНИ.....	180

НОНА И ЛЯТОТО

Докато се обличаше за тържественото връчване на медицинските дипломи, Елвира Кацарова се погледна в огледалото и се намръщи. Беше си останала едно дълго, шрокаво момиче с гърди на петокласничка и крака – дълги щеки с капачки на колената, подобни на тротоарни плочи. Тя въздъхна и седна на табуретката, за да си направи ноктите. Когато посегна да отвори шишенцето с червен лак, я стресна звънът на телефона. Обаждаше се приятелката ѝ Виолета, която я питаше дали всички групово ще произнесат Хипократовата клетва или всеки сам ще подпише клетвен лист, който ще се пази в архива на Медицинската академия.

– Все ми е едно! – отвърна Елвира и трясна слушалката.

Тази Виолета беше от ония нейни дружки, които винаги я влачеха със себе си на срещите си с момчета, за да се забележи колко по-красиви са в сравнение с нея. Накрая Елвира си тръгваше сама, а на следващия ден приятелките ѝ задъхано разказваха как са се целували.

– Закъсняваш за тържеството! – подкани я майка ѝ от кухнята. – Сигурно пак се кахъриш, че ще останеш стара мома? Нямай грижа! Аз ще ти намеря съпруг! Не всички мъже си падат по руси глупачки с големи цици и връткащи се задници! Не всички се женят за манекенки, с които се фукат като лейтенанти с нови пагони!

– Престани да ме помпаш с оптимизъм бе, мамо! – ядоса се момичето и изпусна четчицата, с която се лакираше. – Ти по-добре да се беше постарала да ме родиш по-красива, а не да се омъжваш за оня богат Квазимодо, който те напусна след една година! Виж ме на какъв урунгел приличам.

– Не си урунгел – разплака се г-жа Кацарова, но преди да допълни каквото и да било, Елвира си грабна чантичката и излетя през вратата. Спря едно такси на улицата и му поръча да кара бързо към Медицинската академия.

Когато се върна, завари майка си да чете вестник „Запознанства“.

– Виж на каква обява попаднах – каза г-жа Кацарова и дори не погледна докторската диплома на дъщеря си. – Някакъв 36-годишен мъж търси за съпруга жена, към която има една-единствена претенция: да обича да слуша „Четирите годишни времена“ на Вивалди. Обадих му се преди малко по телефона. Каза, че бил художник, вдовец, без деца. Уредих ти среща с него за утре в 11 часа. В полето на вестника съм записала адреса му. Може да си допаднете. Светът е толкова шарен, че между мъжете се срещат всякакви особняци. Едни снобейт по Моцарт и Бах, други се правят на водолази и ровят морското дъно за делви отпреди Христа, та да изглеждат много интересни. Трети се катерят като гламави из планините, за да се фукат, че са покорители на непристъпни върхове. Четвърти скачат от самолет, за да си докажат, че са късметлии, понеже парашутът им се е разтворил...

– Майко, престани! – сопна се Елвира. – За мен е важно, че проф. Коджабашев ме кани да започна веднага работа в неговата клиника. Каза, че се ласкаел отличничката на випуска да бъде в неговия екип!

– Проф. Коджабашев е над 60-годишен, с пораснали деца и сюрия внуци, а художникът е на 36.

– Но аз не отивам при професора, за да го ухажвам, а за да работя!

Г-жа Кацарова не обърна никакво внимание на думите ѝ и продължи:

– Забравих да ти спомена, че художникът се казва Продан Пириндизов. И пак повтарям: ще те чака утре в 11 часа.

– Как така ще ме чака? Аз да не съм момиче на повикване! – разгневи се младата лекарка.

– Предложих му срещата ви да стане в някое кафене, но той отговори, че не вървяло на един вдовец в траур да ходи по заведения. Ще бъде в дома си, където било и ателието му. Срещни се с него, не е речено, че той ще бъде твоята половинка в живота.

На следващия ден г-жа Кацарова с мъка – едва ли не с бутане и тикане – отправи дъщеря си към адреса на художника. Продан Пириндизов се оказа с една глава по-нисък от Елвира, но това ни най-малко не го смути и той вежливо я покани в холната стая. Направи кафе „3 в 1“ и я попита дали пуши.

– Не пуша – отвърна дипломираната вчера докторка.

– Аз също не пуших, но започнах да припалвам цигари, след като жена ми катастрофира.

– Защо единственото ви изискване към бъдещата ви съпруга е да се възхищава от „Четирите годишни времена“ на Вивалди? – припряно попита Елвира.

Художникът се засмя:

– Обичах да слушам тази музика, докато рисувах Нона. Ето, вижте! – Продан Пириндизов посочи три картини в бронзирани рамки на стената. – Това е покойната, пресътворена, докато слушах „Пролет“, „Лято“, „Есен“ и „Зима“. Най-лявото платно съм го нарекъл „Нона и Зимата“. Забележете колко грациозно се пързаля на кънки върху леда на езерото „Ариана“. Акцентът пада върху краката ѝ – изящни, стройни и красиви! Обута е в бели чорапи, които са попили в себе си цялата светлина на деня. Съседното платно пък съм го назовал

„Нона и Есента“. То изобразява съпругата ми на Женския пазар. Около нея пъстрейт ябълки, дюли, круши, дини, пъпеши, но най-хубавите плодове са стегнатите ѝ гърди. Още от пръв поглед се долавя внушението, че те са естетическият център на цялостната композиция. Върху третото платно – „Нона и Пролетта“ – съм увековечил жена ми с венче от ябълков цвят в косата. То изпълнява и ролята на ореол. Такава изписах моята любима и като Светата Дева върху стената на новата черква в село Болярово. Пропуснах да ви кажа, че освен с портретна живопис, се занимавам и с рисуване на икони. За да осигуря охолан живот на моето момиче, се наложи да се правя и на реставратор. За съжаление не мога да ви покажа „Нона и Лятото“, защото ми я откраднаха. Бях изобразил жена си чисто гола върху златист крайбрежен пясък. Зад нея морето се беше надигнало така, сякаш е любопитен мъж, на когото ще му изтекат очите от мераци.

Художникът се разсмя доволно и запали цигара. След като си допи кафето, Елвира Кацарова си тръгна с извинението, че трябва да се срещне с проф. Коджабашев, в чиято клиника ще започне работа. Пириндизов я покани да му гостува отново, но тя му отговори уклончиво – не знаела какво ще бъде работното ѝ време като новопостъпила лекарка.

Когато се завърна у дома си, майка ѝ я нахока, че твърде малко е разговаряла с художника.

– Но, майко, – отвърна Елвира – той въобще не ме вижда каква съм в действителност, защото живее само с мисълта за покойната си съпруга. Сигурно ще ме кара да се обличам в нейните дрехи и да слушаме Вивалди. Това, че не съм първа хубавица, не значи, че трябва да играя ролята на дубльорка. Той едва ли някога ще запомни моето име и сигурно постоянно ще ми вика Нона.

– Глупости! – избухна г-жа Кацарова. – От думите ти личи, че този човек е много емоционален, а емоционалните мъже са лесно податливи на внушения. От теб зависи да го накараш да изтрие спомените си и да те приеме като реална съпруга. Настоявам да се видиш още веднъж с него.

Елвира наистина се срещна още веднъж с Продан Пириндизов, но не за да слушат заедно „Четири години времена“, а за да му върне откраднатата картина. Ето историята на тази втора среща:

Проф. Коджабашев я изпрати на един адрес – да прегледа някакъв болен, който се обадил по телефона в клиниката. Мъжът се оказа от оная порода груби хора, чиито майките ги раждат само за да не са празни улиците. От върха на главата му се стичаше струйка кръв, лявата му вежда беше цепната, а ръкавите на ризата му бяха съдрани и под тях се виждаше разранена и посиняла кожа.

– Налага се да отидете в „Пирогов“ – каза младата лекарка. – Много сте пострадал.

– Никъде няма да ходя – тросна се мъжът. – Ще ме видят ченгетата на какво приличам и моментално ще ме окошарят. Затова позвъних във вашата частна клиника. Надявам се, че няма да ме издадете!

– Но кой ви докара до това състояние?

– Бих се с трима братя. Единият имаше да връща пари на бизнесмена Паприков, но се правеше на разсеян. Паприков ме нае за посредник, понеже имам опит в тая работа. След като длъжникът продължи да се прави на тарикат, аз изстрелях три патрона във входната врата на апартамента му, за да го сплаша. Той ми определи среща, на която довел и братята си с лопати, които ме пребиха. Добре, че съм бивш боксьор, та нося на бой. Едва оцелях!

Елвира Кацарова изчисти и превърза раните на бившия боксьор, сложи му една инжекция против тетанус и го попита как се казва, за да му напише рецепта.

– Казвам се Георги Бекарски, но не ми пишете рецепта, защото една седмица ще се покрия от света – дори носа си няма да покажа на улицата. Може ония копелета да са ме проследили и да ме довършат с лопатите. Като се съвзема, ще ги очистят до един.

– Как така ще ги очистите до един?

– Ами такава е играта: или те – мене, или аз – тях! Ще ги натикам в гробищата, без да ми мигне окото. Един от братята се заклани, че дори на снимка да ме види, пак щял да ме халоса по главата.

Елвира се изправи и попита къде може да си измие ръцете. Георги Бекарски ѝ посочи една врата. Лекарката я отвори и замръзна на прага. На стената до мивката висеше „Нона и Лятото“.

– Откъде имате тази картина? – попита тя.

– Една танцуваща сервитюрка ми я подари – отвърна биячът. – Казва се Нона. С нея спечелихме преди година конкурса „Мис и Мистър“. Стана ми гадже, но после се ожени за някакъв художник. Донесе ми тази картина и каза, че иска да бъде при мене гола дори когато я няма. Аз ѝ отговорих, че нямам нужда от тази цапаница, понеже съм я снимал без дрехи на мобилния си телефон. Веднъж дори ѝ направих клипче – по офицерски брич, с фуражка и с моя пистолет в ръка. Страхотна е! Ако искате, ще ви пусна клипчето. Беше страхотна жена, но развратът я направи още по-готина. Нона се сваляше само с баровци. За една нощ с нея те ѝ плащаха по 1000 лева. Нейният художник беше яко захапал джама и за нищо не се досещаше. Нона се смееше, че бил по-глупав от мехурчетата в чашите с евтина бира, с която постоянно се наливал. За съжаление мацката се разби с

моего фераи в един крайпътен стълб, докато бързаше за нашата среща в драгалевската вила на Паприков. Но така или иначе тя вече ми беше омръзнала и бях решил да я прехвърля на Киро Пацата в Италия. След като се насити на момичетата, той ги пуска по улиците на Рим да му носят пари.

Георги Бекярски се засмя с гърлен глас и продължи:

– Като казах „пари“, та се сетих да ви попитам колко ви дължа за посещението?

– Не искам пари – отвърна лекарката. – Искам да ми дадете картината с голото момиче.

– Готово! – отвърна без всякакво колебание Бекярски и откачи „Нона и Лятото“ от стената.

След като се сбогува с претрепания с лопати мъж, Елвира не се върна веднага в частната клиника на проф. Коджабашев, а отиде в дома на художника. Като видя картината, той плесна с ръце от удивление и попита:

– Откъде я взехте?

– Купих я от един вехтошар – излъга Елвира.

– Много лошо е съхранявана – възмути се Продан Пириндизов, докато опипваше рамката.

По едно време се вторачи в нея:

– Тук има някакъв разкривен надпис: „На моя Георги, който искам да ме вижда все така. С любов. Нона“.

Художникът се хвана за сърцето и седна на един стол.

– Подозирах, че жена ми ми върти непочтени номера и си има любовник, но се правех на разсеян – изпъшка той. – Още утре ще отида в черквата в Болярово и ще изчегъртам лицето ѝ от образа на Светата Дева. Мръсница! А вие повече не идвайте тук – обърна се той към Елвира. – Без да искате, съсипахте голямата илюзия на моя живот!